

Jacobiens gedaantes in liefde en lust

Jacobiens gedaantes
in liefde en lust

Jolien Verstegen

2021

Beefcake Publishing

Hoofdstuk 1

Bram streelde me over mijn rug. “Het lukt je, Jacobien,” probeerde hij. Zijn aansporing ontroerde me, hij duwde me omhoog, maar ik was nog niet zover. Vandaag werd een boeiende dag voor mijn carrière, maar ik vond het moeilijk om me te enthousiasmeren voor zakelijkheden. Ik ging voor het eerst een les geven of beter: een workshop voor tweedejaarsstudenten psychologie in goede banen leiden. Het lag ver van mijn veilige cocon waarin ik onderzoek doe naar het zelfbeeld van incestslachtoffers. Ik voelde me zelf een slachtoffer van mijn keuzes uit het verleden. Toen ik mijn studiekeuze had gemaakt, had ik geen rekening gehouden met de mogelijkheid dat ik ooit voor een klas zou staan. Het strookte niet met mijn sterktes, ik ben geen wijze leider. Hoe haalde ik die naar boven binnen het uur? Hoe weerhield ik mezelf ervan te verstijven voor nieuwsgierigen van amper enkele jaren jonger dan ik?

Toen ik vroeger in mijn broek deed voor een spreekbeurt, gaf men mij de raad het publiek naakt voor te stellen. Dat lijkt me nu makkelijker dan toen. Ik heb ondertussen al veel meer naakt gezien. Maar misschien zou ik er nu te veel bij gaan fantaseren, want we moeten niet flauw doen: er zitten knappe jongemannen tussen de studenten. Als ik die een penis van één van mijn vorige veroveringen aanmeet, dan kom ik in een verkeerde vibe om het te hebben over foute seks. De workshop gaat natuurlijk over incest, mijn onderzoeksdomein. Gelukkig enkel op professioneel vlak.

“Het moet natuurlijk gewoon en het is niet voor elke dag,” glimlachte ik naar mijn vriend. “Met hoeveel zijn ze om het je lastig te maken?” wilde Bram weten. “Een stuk of dertig, afhankelijk van het aantal verstekgevers.” Ik hoopte erop dat er veel studenten te laat te diep in het glas hadden gekeken.

De faculteit is mijn habitat sinds acht jaar, mijn dorp dat mij kent in de gedaante van verse student, geroutineerde tweedejaars, blakende afstudeerder en nu dus werknemer. De universiteitsstad bedwing ik met mijn fiets, niet alleen omdat een auto hier een voor mij echt een overbodige luxe zou zijn, maar ook omdat ik een kluns ben met de wagen. Ik heb het nooit deftig proberen te leren omdat het dus niet nodig is. De auto en ik, een vicieuze kring.

Ik parkeerde mijn fiets aan de faculteit. Van ver leek de fietsenstalling al vrij vol, van dichtbij vrijwaarde ik enkele plaatsjes, uiteraard niet degene die elegant parkeren toelaten, maar die waarbij er wat stuntelig duw- en trekwerk aan te pas komt. En ik zag ze weer denken, de mensen om me heen. “Zou ze een zittenblijver zijn of toch al een lesgeefster of misschien wel een tweede-kansstudent?” klonk het in de hoofden. Ik ben 26 jaar, het is allemaal mogelijk. Het is als bij een 17-jarige babysit met een peuter. “Zou het haar kind zijn of is ze de oppas?”

Ik geef toe: met mijn voorkomen laat ik mensen in het ongewisse. Ik shop nog steeds bij ketens, maar ik ben toch sexyer dan de meeste studentes durven te zijn. Sommigen zijn bang voor aanranders als ze in het midden van de nacht alleen naar hun kot strompelen en kiezen er daarom het liefst voor zich onaantrekkelijk te kleden. Anderen zitten (nog) in de alternatieve fase. Ik heb ondertussen een uitstekende relatie met mijn vrouwelijkheid.

Dus als mijn jasje uitgaat en mijn strakke blouses (soms in combinatie met décolleté) opgemerkt worden, valt de mogelijkheid “student” veelal weg, merk ik.

Ondertussen had ik me naar het leslokaal begeven en stroomde de ruimte vol met studenten. Ik voelde me wat ongemakkelijk, maar niet zo erg dat ik zou flauwvallen. De les startte op een leuke manier en na een inleiding kon ik ze al gauw zelf aan het werk zetten, in zelfgekozen groepjes. In het hoger onderwijs wordt er niet meer belachelijk over en weer gewisseld van plaats om bij je vriendje te zitten, maar werk je samen met de mensen die naast je zitten. Natuurlijk hadden ze aanvankelijk die plaatsen naast elkaar gekozen, maar toch was ik trots op ze. Het zijn tweedejaars psychologiestudenten en ze wisten al hoe ze iets minder hun medemens kunnen kwetsen.

Rechts vooraan zat het groepje met Jochem, die jongeman had ik in de gangen al gepasseerd, zijn gifgroene ogen hadden al eerder in de mijne gekeken. En ze waren me bijgebleven. Ik deed alsof ik notities maakte, het is legitiem om het lesgebeuren te observeren als een study case, maar het is niet de mijne, wisten zij veel. Mijn gedachten dwaalden af. Ik keek op en zocht zijn blik, hij keek kort terug. Ik krabbelde verder op mijn blad, te lang kijken mocht niet en ik durfde het eigenlijk niet. De sfeer was professioneel. Hij was afwezig in zijn groepje, keek weer mijn richting uit, glimlachte. Ik monsterde zijn glimlach. Jochem moest hetzelfde denken. Hij vond me wel lekker, maar het was de tijd noch de plaats om gek te doen. Zouden mijn borsten er goed uitzien, nu? Ik wilde even een spiegelbeeld van mezelf, moest toch weten met welke wapens ik hier streed.

Als ik me straks zo opstelde, dat hij bij het verlaten van het lokaal met zijn arm langs mijn borsten ging, zou ik hem dan even in vervoering kunnen brengen? Ik mocht er niet bij in mijn lip bijten of hem aankijken, want het moest allemaal heel subtiel blijven. Ik moest zijn interesse wekken, maar hij moest twijfelen. “Flirt ze nu met me of beeld ik het me in?”

Jochem is geen typische adonis, ik wed dat hij heel wat moeite moet doen om een meisje te scoren. Hij kleedt zich zoals de gemiddelde student: jeans, v-halstrui in verschillende effen kleuren, geklede sneakers. Zijn haar vrij kort, donkerblond, zijn gezicht gladgeschoren. Veel ervaring heeft hij waarschijnlijk nog niet, een bedpartner of drie maximaal. Misschien moet ik hem een dienst bewijzen? Hem opwachten aan zijn kot, het adres kan ik makkelijk te weten komen. Nee, dat is niet verkeerd, want ik ben zijn lesgever niet, deze workshop is eenmalig.

De professor wilde na afloop weten hoe het gegaan was. “Jacobien, hoe was het?” Professor Irene Deschepper voor het vak gedrags therapie is de zachtaardigheid zelve. Ik had het erger kunnen treffen. “De studenten toonden enorm veel interesse, maar ik ben blij dat ik niet elke dag voor een groep moet staan,” zei ik eerlijk. “Ik ken je nochtans niet als een verlegen persoon, maar het solitaire van het onderzoek spreekt je wellicht meer aan,” dacht Irene luidop. Ik kon het alleen maar beamen: “Ik ben niet asociaal, nee, maar je wordt constant met jezelf geconfronteerd als je lesgeeft. Elk woord kan indruk maken op verschillende mensen of net niet,” vervolgde ik. “Oh, maar, ik neem veel over uit het boek, denk maar niet dat ik daar alles ter plaatse verzin,” glimlachte ze. “Toch houd ik meer van het wikken en het wegen van mijn woorden, van doorstrepen en herschrijven en nogmaals

overlezen,” mijmerde ik.

Ik keerde nog voor enkele uren terug naar mijn werklokaal. Mijn collega's waren er niet en dat vond ik best aangenaam. Ik kon lekker koffie slurpen en op mijn balpennen knabbelen zonder dat ik iemand eventueel op de zenuwen werkte. Mijn zus benijdt me om mijn werk omdat ik weinig deadlines heb en dat klopt wel, maar ik moet vaak diep gaan. Mezelf zo hard concentreren dat mijn redeneringen zeker steek blijven houden. Er is dan geen plaats voor lanterfantanten en ik kan mijn boog hard spannen, maar slechts voor even. Ik werk zelden meer dan zes uur per dag en na het werk is er plaats voor vertier.

Bram en ik hebben ons leven zo ingericht dat we veel tijd hebben voor vrije tijd. Drie jaar geleden werden we een koppel. Hoe? Mijn zus Jelsien werd vijfentwintig en dat vierden we met een groepje vriendinnen van haar in haar bruine stamkroeg. Op voorhand hadden we enkele cava's gedronken op haar appartement en de biertjes op café, ja, die waren inderdaad venijn (“bier na wijn is venijn”). Ik had al gehoopt dat ik een leuke flirt zou kunnen beleven en toen zag ik Bram aan de toog zitten. In dat soort cafés vind je zeker rockfanaten van het type baard met fanclub T-shirt en van ver kon je Bram ook in die categorie onderverdelen, maar toen ik naast hem op de kruk ging zitten, zag ik ondeugende twinkelingen in zijn ogen. Hij was oprecht geïnteresseerd in wat ik hem allemaal vertelde, maar hij liet er geen twijfel over bestaan dat hij wilde zien wat er onder mijn jurkje zat. Hij was en is de perfecte intelligente eroticus.

Ik had het over mijn doctoraat, niet dat ik het gesprek die richting uit wilde laten gaan, maar gewoon om toch even terzijde op te gooien dat ik geen domme del ben. Zijn vinger wijzend naar

het groepje jonge vrouwen – waar ik zo pas van uit was opgestaan – en het bijhorende schuine glimlachje zal ik nooit vergeten. Het was zo ondeugend en getuigde van een vermogen mij in verlegenheid te brengen. Ik smolt ter plaatse. En toen ging zijn hand langs mijn bil en mijn hand over de zijne. Er hing een aangename spanning, niet te snijden: het mocht, het kon, maar we wisten wat er zou volgen en we wilden het allebei.

Ik denk niet dat mijn zus het merkte dat ik vroegtijdig het feestje verliet. De verjaardag was gevierd, ik was erbij geweest en ze kent me. Ze dacht dat ik zo mijn twintigste onenightstand zou hebben en zo dacht ik ook. Met een zwaaitje en een knipoog verliet ik het café. Bram stak zijn brede arm door de mijne en loodste me mee naar zijn studio in Gent-centrum. We hadden genoeg op om niet meer alle details te kennen, maar de kleren gingen snel uit en hij was de leider van het spel. Dat schiet me altijd te binnen als ik me die eerste nacht weer voor de geest probeer te halen: hij was heerszuchtig en begerig in zijn lichamelijkheid met mij. Dat is hij nog steeds, maar na die jaren is de graad waarin uiteraard afgenomen.

En waarom bleef ik wel bij hem en niet bij de vorige liefdes? Of misschien beter: waarom bleef Bram wel bij mij in tegenstelling tot mijn vorige liefdes? Er zijn relaties geweest, verscheidene met een houdbaarheid van gemiddeld zes maanden. Ik heb ze stuk voor stuk bedrogen. Niet omdat er inherent iets mis was aan de relatie of de man in kwestie niet goed bij me paste. Néé! In elk artikel over vreemdgaan is het telkens weer hetzelfde liedje: bedrog wordt veroorzaakt door een (onbewust) probleem binnen de legitieme relatie. Ik zweer het je: bij mij niet! Ik kreeg ook niet te weinig aandacht van mijn partner, ze waren echt wel mijn fysieke

type en we hadden enorm veel leuke seks. Het lag niet aan hen, maar aan mij of nee, aan de maatschappij die monogamie als ideaal vooropstelt. Soms heb ik gewoon zin in iets of iemand anders. Ik heb daarom een hekel aan de metafoor “een scheve schaats”. Het is hoogstens een andere, vaker een rechttere.

Het doel van de relatie met Bram is altijd geweest: een graad van exclusiviteit vrijwaren die in de vorige relaties niet kon worden behaald.

Ik kwam thuis van het werk en begon wat te rommelen. Bram bleef waarschijnlijk nog even weg van huis. Ik verwachtte hem binnen een uur of wat, vanavond had hij afgesproken met zijn band, dus het werd even wat snel eten en dan wachtte er een lange me-time. Hoe zou ik het inkleden? Ik moest misschien mijn zus nog eens opbellen. Rond halfacht ondernam ik actie. “Jelsien, Jacobien hier,” begon ik het telefoongesprek. “Hey, Bientje, hoe gaat het?” Ze klonk relaxed. Een half jaar geleden werd ze mama van een dochtertje, een perfect volmaakt wezentje dat ze de naam Lina gaf. Sindsdien is haar zorgzaamheidsgraad nog gestegen. Ten opzichte van mij blinkt ze uit in huiselijkheid en altruïsme, haar moederschap heeft een wig tussen ons gedreven die ik als onoverkomelijk ervaar. Ze heeft me als meter benoemd van het prachtige meisje, mijn zus had daarin een betere keuze kunnen maken, maar de kaarten waren haar slecht geschud. Haar man heeft één broer en zij heeft één zus. Het lag voor de hand. Mijn ervaring met kinderen is onbestaand, maar ik sta erop een band te smeden met mijn nichtje, mijn metekind. “Misschien moet je Lina maar eens brengen, dit weekend, ik kan op haar passen en jij kunt lekker gaan shoppen,” stelde ik voor. Ik was fier op mijn voorstel. Jelsien stemde in. “Alleen gaan winkelen, lijkt

me heerlijk,” klonk het verrukt. “Ik breng haar zaterdag om 10 uur, tegen die tijd zal ze alweer een dutje moeten doen.”

Mijn zus werd moeder op haar achtentwintigste, dat geeft mij op zijn minst nog twee zorgeloze jaren alvorens mensen vragen gaan stellen. Vragen waarop ik tot op heden nog geen antwoord ken. Er zijn de praktische vraagtekens. Ik weet niet eens hoe het gesteld is met mijn vruchtbaarheid of die van Bram. Nu doen we er alles aan om geen kind te verwekken, maar misschien zijn die pogingen overbodig en zal geen enkele seksuele daad tussen ons beiden er ooit toe leiden mij zwanger te maken. Er zijn morele bezwaren. Redenen genoeg om geen kind te krijgen. Is er één verstandig onderlegde reden om je voort te planten? Niet de mensheid an sich, maar elke “ik”? Ik ken er geen. Je wordt moeder of vader uit egoïsme, niet voor het kind dat je maakt, want er zijn zoveel kinderen die je niet maakt, die je had kunnen krijgen. Veel mensen krijgen een gepland kind, een baby die binnen een bepaalde periode verwekt dient te worden, waarvoor een huise-lijkheid gecreëerd wordt tussen twee partners die al een langere periode samen zijn. De partners hebben een bepaalde leeftijd en één of ander samenlevingsverbond, zijn al dan niet getrouwd. De man heeft betrouwbare kenmerken en een inkomen, de vrouw misschien ook, maar heeft volgens de man onbewust enkele kwaliteiten die als zorgzaam worden gekwalificeerd. Ze heeft brede heupen, volle borsten. Een kind past binnen hun uitgestippelde plan. Ik weet niet of ik ooit een gepland kind kan krijgen, want ik heb geen levensloop uitgestippeld. En dan heb je ook de vrouwen met de befaamde tikkende klok. Ze hebben last van een late of aangepaste uitstippeling of vinden geen partner.

Er zijn ook de ongelukjes. Denk niet alleen aan de tienermoeders, van wie het trouwens niet uitgesloten is dat ze tijdens de zwangerschap alsnog een huiselijkheid creëren, een veilige haven voor de baby. Je hebt ook de “te vroege voortplanting”, bij een partner met wie je een toekomst opbouwt, maar waarbij je in een vroeg stadium al ouders wordt, en niet alleen geliefden. Of je kunt na je gewenst aantal geplande kinderen nog een kind krijgen. Mensen noemen dat soms liefkozend “het nakomertje” en het is ook wel lief.

Naast geplande kinderen en ongelukjes is er nog een ander voortplantingsprincipe. Althans, zo mag ik geloven uit getuigenissen van enkele moeders die ik ken. Ze zijn dunbezaaid, maar het zijn durvers, impulsievelingen. Ze krijgen een kind omdat ze plots een overweldigende drang krijgen om hun schoot te vullen met een brokje van zichzelf. Ze vrijwaren opeens een onvulbare leegte in hun leven, in hun tijdsinvulling. Zulke moeders willen nog liever vandaag dan morgen een klein wezentje in hun armen sluiten. De oerdwang is hun drijfkracht. Het is de kiem van de mensheid en de toekomst ervan. Dit is de enige manier waarop een kind verwekt wordt, die in de buurt komt van het verstandig verklaarbare.

In hoeverre verschilt de seksuele drift van de oerdwang? De seksuele drang werd ons ontgensprekelijk toebedeeld om het bestaan van de mensheid te garanderen. Los van het feit of er al dan niet ouderlijke instincten aanwezig zijn, los van een kinderwens. Het leidt tot ongelukjes en het is de bondgenoot van de oerdwang. Is het het equivalent van de oerdwang? Als de oerdwang in een vrouw huist, dan huist de seksuele drift in een man. Dat is misschien wat kort door de bocht. Een vrouw heeft ook lichame-

lijke verlangens. En een man heeft ook vaderlijke instincten. De oerdwang en de seksuele drift, geen yin en yang, evengoed hand in hand.

Lina is een gepland kind, maar ik durfde het mijn zus niet te laten bevestigen. Ik wist niet of ze de belediging erin door zou horen en het doet niets af aan het feit dat Jelsien een voorbeeldige moeder is, maar dan zou ik moeten zeggen dat ik geen planning heb. Dat ik misschien wel ooit in een impulsieve bui een baby maak met een man die ik nog niet ken. Het zou het contrast tussen ons messcherp stellen, de afstand nog groter maken. En ik wilde hen net omarmen.

Na het telefoongesprek voelde ik hoe ik de rest van de avond zou invullen. Echte mij-tijd, met mijn hele mij, mijn lichaam en mijn geest, mijn hoofd en leden. Ik voelde een gloed tussen mijn benen, mijn schaamlippen leken zich met bloed te hebben gevuld en drukten tegen elkaar. Ze schreeuwden om een nakende verlossing, maar alleen voorafgegaan door een leuke fantasie. Porno is voor mij vaak een halve oplossing, want het toont me niet wat ik op dat eigenste ogenblik begeer. En ik speel er zelf niet in mee. De vereenzelviging met het vrouwelijke hoofdpersonage is echter niet het grootste obstakel. En vaak ook niet een voorstelling maken van het begeren van de man in kwestie. Ik raak meer opgewonden door me in te leven in het personage van de vrouw die de man begeert, zonder me te vereenzelvigen met de pornoactrice in kwestie. De hoofdpersonages hebben namelijk, behalve die scène, niets met elkaar.

Belangrijker dan de spelers is de setting. Die zou ik toch zo graag kunnen invullen naar een voor mij haalbare omstandigheid in real life. Het verhaal, de aanloop kan mij veel geiler maken dan

de aard van de daden die gesteld worden. Als ik dan nog eens de hoofdrolspelers zou mogen kiezen... Porno zou voor mij moeten zijn: de fantasieën in mijn hoofd laten afspelen op het scherm. Ik investeer al mijn geld in wie zoiets kan ontwikkelen. Als ik zin heb, kijk ik porno en kom ik klaar. Maar nooit ben ik bevredigd. Ik zou ook alleen maar kunnen fantaseren, een filmpje in mijn hoofd laten afspelen, alles laten gebeuren waar en hoe en wanneer en met wie ik wil, maar de beelden zijn zo vaag. En het valt ook soms gewoon weg. Een combinatie van de twee bevalt me nogal de laatste tijd: een pornofilm met een verhaal dat iet of wat mijn leefwereld benadert, de vrouw in mijn hoofd laten metamorfosereren naar mezelf, de man naar mijn object van begeerte. Leuk orgasme gegarandeerd.

Lang moest ik niet zoeken naar mijn voorwerp van verlangen. Dat was Jochem, maar verliefd was ik natuurlijk niet. Hij flitste soms in mijn gedachten, op een leuke manier, kortstondige ideeën van wat zou kunnen gebeuren. Mijn interesse in hem heerste echter niet mijn hele leven. Het was niet zo dat het mijn hele houding aantastte, mijn bewegingen delegeerde, zich van mijn spreken bediende. Maar ik zou er wat voor overhebben, voor het uitzicht op enkele uren in naaktheid met hem. Om het zwart op wit te krijgen dat het me ooit te beurt viel, zou ik meteen een hele dag niet eten of een maand geen alcohol drinken. De helft van mijn kledij afstaan? Oké, ik zou er gewoon honderden euro's voor neerleggen, maar ik zou Jochem het geld niet geven. Een rollenspel waarbij hij de gigolo is, zou mijn verlangen niet vervullen, want hij moest net mij willen.

Ik had me in mijn shortama in de zetel gelegd. Eronder droeg ik nog mijn slip, ik legde mijn hand erop. We begonnen het kort-

verhaal in de universiteit, dat was een logische en dus haalbare situatie. Er werd een vervolg voorzien van mijn workshop met dezelfde groep studenten. Het groepje van Jochem wenkte me om wat uitleg te verschaffen en ik ging op de vrije stoel naast hém zitten. Het ging er gemoedelijk aan toe, want ze zagen mij niet als een prof, een puntenverschaffer, maar één van hen die net iets ouder was en net iets meer van de kwestie af wist. Toen er een grapje werd gemaakt, voelde ik een handpalm op mijn knie. Ik durfde haast niet opzij te kijken en wist niet hoe hierop te reageren. Ik koos voor een veilige glimlach zonder duidelijke ontvanger, als een staat van gemoed was het een goeie zet. Ik drukte met enkele vingers door mijn onderbroek op mijn schaamlippen en voelde daarbij mijn schaambot. Met mijn duim boven mijn clitoris en dan naar beneden, erop. Met de stof ertussen kon ik de aanraking verdragen, voor vlees op vlees was het nog te vroeg. Jochem moest voorvoeld hebben dat er potentieel was en het was wederzijds! Ik had de grootste moeite om de les op een professionele wijze af te sluiten. Ik moest gebruikmaken van deze eenmalige kans, mijn brave schoenen uitdoen. Wanneer de studenten mochten beschikken, wenkte ik Jochem. “Ik moet je nog wat meer vertellen over al dan niet gewenste intimiteiten tussen twee mensen,” klonk ik dubbelzinnig. “Volwassenen?” glimlachte Jochem schuin. De anderen waren er allemaal vandoor. Het lokaal was verlaten. “Die hand op mijn been...” “Smaakt naar meer?” Jochem was niet verlegen. “Waar wil je hem nu?” Ik sluit de deur, draai me er met mijn rug tegen, want hij komt me tegemoet. “Hier?” Ik kon alleen maar knikken. Zijn hand omsloot mijn borst, zijn vingertoppen drukten in mijn vlees. Ik durfde erop wedden dat zijn vingerafdrukken tijdelijk op mijn huid terug te

vinden waren. Zijn lippen eisten de mijne. Een spel van monden zonder tong. Ik likte in zijn hals. Hij duwde zijn borstkas tegen mijn borst, zucht. Ik kreunde. Ik wist niet wat ik het spannendst vond, de locatie en de bijhorende kans om betrappt te worden, maar de locatie was nog het minst illegale, want Jochem was m'n student, ongeveer toch. Als ik een prof was, zou het echt een no-go zijn, nu was het nog grijze zone. Het spannendste voor mij was echter dat hij het was, hij, het lijdend voorwerp van m'n begeerte. Ik hoefde geen voorspel, hij hoefde met zijn vingers geen dunne voorbode te brengen van wat zou volgen, hij hoefde niet te likken, daar waar het al heel vochtig was. "Ik wil hem zien," glimlachte ik verleidelijk met half dichtgeknepen ogen. Ik duwde mijn vingers in zijn broek en opende de knoop en de rits. Met zijn slip nog aan voel ik over de harde bobbel, ik streefde zijn ballen. Durfde hem uiteindelijk tevoorschijn te halen. Hij was iets breder en iets langer dan de gemiddelde penis die ik al gezien had. Hij was mooi egaal, nog vers. Ik likte met mijn tong over zijn eikel, nam hem even helemaal in mijn mond. Maar Jochem leek er hetzelfde over te denken als ik of was hij bang voortijdig klaar te komen? Hij leidde me naar een tafel, tilde mijn poep op, trok mijn slip naar beneden, ontblootte mijn borsten, plooidde de stof van mijn rok omhoog en dan mijn benen. Hij keek naar mij als om toestemming te vragen terwijl zijn éénogige kanjer het grotje in keek waar hij heen wilde. Intussen duwde ik mezelf met mijn vingers naar een hoogtepunt, met zo'n mooie fantasie, binnen handbereik.

Bram vond me een half uur later op dezelfde plaats, maar in een ander tafereel: half slaperig naar het televisiescherm gapend. Ik vraag me af of hij ook zo scherp fantaseert als hij masturbeert.

Dat hij zichzelf bedient, daar ben ik zeker van, we doen het soms ook samen, want het windt hem op om mij dat zien doen. Waaraan hij denkt als hij alleen is, heb ik hem echter nog nooit gevraagd. In een relatie zonder scrupules is toegang krijgen tot elkaars gedachten misschien een brug te ver. We laten windjes in elkaars buurt, boeren, vertellen geheimen uit de kindertijd en plagen elkaar met onze zenuwtrekjes, maar als ik aan zijn anus lik, vraag ik niet wie dat wanneer of waar ook nog eens mag doen. Gewoon voor het idee. Nee. Er zijn zielenroerselen die we onberoerd laten. Als een wetmatigheid in onze relatie.

Maar ook daarbuiten is er voor mij geen groter taboe dan de diepste hopen van mijn brein. Ik ga nog liever naakt de straat op dan één iemand zicht te geven op het volledige raderwerk in mijn hoofd, in mijn ziel, in mijn hart. Want daar is niet alleen alles mogelijk, wat onmogelijk lijkt of niet onmogelijk, maar gewoon weinig waarschijnlijk. Je kunt er ook zaken ongedaan maken. Keuzes hermaken. Je schaamt je niet voor de gemaakte keuzes, maar voor het feit dat je wilt herkiezen. Nooit zou ik luidop toegeven dat ik iets beter anders had aangepakt en binnenin huil ik evenmin, maar ik geef mezelf nu en dan zicht op dat optionele leven, op hetgeen dat nooit zal zijn, maar toch nostalgisch is. Want het had gekund. Ergens in je leven was er de mogelijkheid datgene te kiezen wat had geleid tot.

Heimwee huist er ook, naar oude vrienden of een ex-geliefde, meer nog naar het moment waarop het fout is gelopen, dan de liefde op zich. Spijt verpakt als heimwee is uitzichtloos, omwille van de onherstelbare fout. De dankbaarheid om de liefde die geweest is, is kleiner.

Nu klinkt het alsof ik een andere liefde uit het verleden terug in mijn huidige leven wil roepen en terwijl ik verlang naar een nieuwe man, vermoeden jullie dat ik niet overtuigd ben van mijn liefde voor Bram. Niets is minder waar. Ik wéét dat hij bij mij hoort, dat het leven me geleid heeft tot bij hem, situaties me gedwongen hebben keuzes te maken en dat je niet terug kunt. En kiezen is net zo goed krijgen als verliezen. Het is loslaten en tegelijk omarmen, of het nu gaat om je vrijheid of een liefde, het is altijd het één voor het één. Het falen van een relatie hoeft dus niet als puur negatief te worden gezien, maar terwijl ik weet dat Bram bij me past, wil ik niet dat het ooit fout loopt tussen ons. We werken aan onszelf en aan onze relatie, kennen de gebreken, weten welke nuance we moeten maken bij elke vraag.

Voor de buitenwereld is het aan of uit, of hoogstens ingewikkeld zonder nadere verklaring. De twee geliefden leven echter in het epicentrum van een actieve of non-actieve relatie. Als de relatie zich in een positief elan bevindt en bevestigd wordt door beide partijen, bewegen ze zich rond het epicentrum van een actieve relatie, waarbij het centrum de puurste vorm van liefde is. Hoe ver of hoe dicht men er zich tegen bevindt, is voor elk verschillend en vaak ook geheim, zeker wanneer een partner twijfels heeft over zijn gevoelens of het behoud van de relatie. Er wordt niet vaak gezegd: "Ik twijfel aan mijn gevoelens voor jou." Meestal wordt eerst de twijfel bij zichzelf weggenomen en blijft de relatie ondertussen bevestigd worden. Pas als de partner beslist heeft de relatie te willen stopzetten en zich daarbij naar het epicentrum van de non-actieve relatie begeeft, wat niet ver is, want de epicentra grenzen aan elkaar, dan wordt de ondertussen ex-partner ingelicht. Even vaak gaat het ook de andere richting uit, een peri-

ode van mindere gevoelens door één van beiden wordt overwonnen. We willen niet weten hoe vaak we bijna gedumpt werden. Het is altijd “aan” of “uit”, ja, maar ook “heel erg aan” of met een dovend vlammetje.

Eigenlijk heb ik een hekel aan zwart-wit, goed-slecht, als in: er zijn letterlijk twee mogelijkheden en als je voor het ene gaat, is het héél goed, het andere is gewoon rotslecht. Lees: je wordt gedwongen te kiezen tussen het eten van een sinaasappel en het roken van een sigaret. Als je voor het laatste kiest, typeer je jezelf als een ongezonde-levensstijl-aanhangende persoon, terwijl je misschien die dag al veel fruit hebt gegeten en het misschien om dat ene sigaretje gaat dat je jezelf gunt (in de week). Ik ben de kanttekeningplaatser, de contextzoeker, de bewindvoerder van de grijze zone.

Met roddelen gaat het net zo, waar rook is, is meestal vuur, ja, maar dan wordt het brand. En als je even iets van het feit nuanceert, wordt het net heel veel water. En toch, toch houd ik van mensen met een duidelijke mening en een rechtlijnige visie. Omdat ik zo vaak twijfel of verander van idee of gewoon toegeef dat ik het niet weet. Mensen die er staan, aan hen houd ik me vast, terwijl ik hink van het ene op het andere been.

“Ik ga slapen,” deelde Bram me mee. “Had je wel een leuke avond?” vroeg ik hem. Hij bevestigde. “We hebben goed gewerkt,” glimlachte hij. Uiteindelijk volgde ik hem en viel ik naast hem in slaap. Er was geen behoefte meer aan een seksuele daad, voor mij althans niet. Bram zijn seksuele honger is ongeveer even groot als de mijne, dus misschien had hij die wel. Ik kon me niet voorstellen dat hij vandaag op één of ander moment aan zijn trekken was gekomen. Eerst ging hij werken, toen kwam hij thuis

bij mij, aten we, ging hij weer weg naar zijn vrienden en Bram is te rechtlijnig om daar nog wat anders bij te nemen. Hij zou nog eerder zijn plannen afbellen dan er nog iets bij te nemen, of hij zou gewoon heel laat zijn. Zijn gebrek aan flexibiliteit deelt ons leven in, bevestigt onze jeugdigheid, maakt mij inschikkelijk en kinderloos.